

Som om ordentlige Bjertnæs har klart å temme villbassen Melgaard

Silje M. Sigurdsen Kunstanmelder 16.jan.2018 10:20

Oppdatert:

Publisert: 15.jan.2018 18:00

En utstilling på steroider, ifølge vår kunstanmelder

To av [landets mest anerkjente og mestselgende kunstnere, Bjarne Melgaard og Sverre Bjertnæs](#), åpner dørene til to nye utstillinger i Oslo hos Galleri Brandstrup og hos Rod Bianco.

Melgaard er kaoset, det lekne, det sårbare og usensurerte. Bjertnæs er en mann av orden, det klassiske, det skjønne og perfekte.

På forhånd var jeg usikker på om det «Melgaardske» ville ta overhånd i samarbeidet. Tvert imot. Spesielt skulpturserien hos Rod Bianco viser en fin balanse mellom hver av kunstnerne sine uttrykk og stiler.

Fakta: Fakta:

Følelsen av orden i kaos er vakker og rørende. Misforstå meg rett, den usensurerte og ville Melgaard er fremdeles veldig til stede – fargerike maleri, tjukke lag med maling og penismotiv. Tegn til maktkamper mellom ytterkantene er synlig. For eksempel det skjeve maleriet som henger i gangen på Brandstrup, for å nevne noe. Likevel er det som om Melgaard uttrykker en mer ydmyk og modnet side av seg selv.

Som om Bjertnæs, med sin disiplin og perfektjonisme, har klart å temme villbassen Melgaard.

Utstilling(er) på steroider

Hos Brandstrup, «Den borgerlige byrde», er det oljemalerier i ulike format som dominerer. I tillegg er det bronseskulpturer, mellomstore kasser med dynger av sand i og en installasjon. Sistnevnte er satt sammen med deler av forfatteren, Stig Sæterbakken (1966-2012), sitt dødsbo: tekster, bøker, fotografi og kassetter med opptak av forfatterens rockeband. Sæterbakkens forfatterskap går igjen i begge utstillingene. Til Brandstrup er det også laget et eget DJ-program, hvor syv norske DJ-er opptrer under hele utstillingsperioden,

Utstillingen hos Rod Bianco, «Noe må gå i stykker», er fordelt på to rom og er laget i samarbeid med det norske lysdesignstudioet, Void. I første rom: etsninger, hvor Voids lysinstallasjon bytter på å sette bildene i spotlight samtidig som Sæterbakkens låttekster flyter over bildene.

I andre rom: bronseskulpturer, med lyspaneler montert langs veggene. Panelene snurrer og gir fra seg blinkende lys.

Jeg liker hvordan dette gir meg en følelse av drama og uro, som om noe står på spill. Her er det viktig å nevne at lysshowet skal varierer fra dag til dag. Det jeg beskriver her er ikke nødvendigvis det samme som du får se, om du besøker utstillingen.

Dobbel dose

Når to rockestjerner av billedkunstnere braker sammen, blir det som regel noe bra. Noe annet ville faktisk overrasket meg. Hvem av kunstnerne som har hatt mest ansvar over verkene og sammensetningen på det ene eller andre galleriet, er vanskelig å si.

Grepene med lysshow hos Rod Bianco bidrar til å slukke tørsten min etter å se en skikkelig kul utstilling. Dette er visst også en av de dyreste utstillingene som galleriet har laget, men i mine øyne er det verdt det.

Dette er utstillinger på steroider, med det beste fra to verdener. Det er som om kunstnerne (og galleriene) står sterkere sammen. Som en dobbel dose ren hyllest til det figurative uttrykket, mennesket og vår splittende natur.

Bjarne Melgård i atelieret sitt på Frogner.

Maud Lervik